

Може би Бейската гора не ни бѣше толкова необходима, както смѣташе кандидатътъ Гешевъ, защото позицията ни имаше прекрасно командуваще положение предъ това на противника. Наблюдението на гората бѣше сжщо отлично, та не си струваше да се слиза въ низкото и се ангажираме съ още нѣкои непредвидени изненади. Поради тѣзи съображения, а може би и други, известни само на началството, последното не възнамѣряваше заемането на гората.

— Гората се вижда на дланъ, — подхвана отново Гешевъ, окураженъ сега, че дружинниятъ забави да му отговори — ако ние чакаме още, вѣроятно противникътъ ще я земе и оттамъ ще изненада нѣкоя нощъ позицията ни...

— Офицерски кандидатъ Гешевъ, — сериозно отсѣче дружинниятъ, — заповѣдвамъ ви съ взвода си утре да заемете Бейската гора. Заминете да се приготвявате. Вземете и ротнитѣ санитары, — завърши началството.

За всички ни нареждането на командира бѣше гръмъ отъ ясно небе, но не и за Гешевъ. Той често заявяваше, че боевиятъ началникъ не е още такъвъ, докато поне въ едно тежко испытание не се изпита какъвъ е: твърдъ, суровъ, безстрашенъ, колебливъ или страхливъ. При това, — разпалваше се нашиятъ приятель, — испытанието си боеца трѣбва да направи въ самостоятелно действие, а не въ